

ТУКЪ ПОЧИВА
ХРАНА НА ЧЕРВЕИТЪ, ТЪЛО НА ПЕЧАТАРА,
Вениаминна Франклина.

ПОДОВНО НА СТАРА КНИГА,
НА КОЯТО ЛИСТОВЕТЪ РАСПОКЪСАНИ,
ПОДВЪРСКАТА УВЕХТЪЛА,
НО ПРОИЗВЕДЕНЬЕТО НЕ Е ЗАГУВЕНО,
НЕГОВОТО ТЪЛО ЩЕ СА ЯВИ,
КАКТО ТРЪБА ДА СА МИСЛИ,
ВЪ НОВО ИЗДАНИЕ,

ПРЕГЛЕДАНО И ПОПРАВЕНО ОТЪ АВТОРА.

Бѣдний работникъ, който бѣше съчинилъ тѣзи епитафия, ходи бѣжанецъ въ Филадельфия, скита са изъ града безъ работа а по отподирь станъ въ тѣзи колония законодатель и глава на господарството. Бѣденъ и унужденъ, — той чрезъ трудъ достигнъ до богатства; неукъ — чрезъ ученье и самозаниманье той са възвиши до наука; неизвѣстенъ — съ своитѣ открития, съ своитѣ заслуги, съ величието на своитѣ идеи и съ обширността на своитѣ благодѣяния, той придоби удивленьето на Европа и признателността на Америка.

Франклинъ въ едно и сѣщо време владаше гений и добродѣтель, въ едно и сѣщо време притежаше честь и слава. Неговътъ животъ е най прекрасно оправданье на законитѣ на провидѣньето. Той не бѣше само великъ но и добъръ чловѣкъ, не само спрєведливъ, но и любезенъ. Всѣкога полезенъ приятель, неизмѣнно спокоенъ, шеговитъ, милъ, той привличаше съ очарователността на своя характеръ и плѣнеше съ живостъта на своя умъ. Никой не можеше да разказва по добръ отъ него. Като не из-